

Sygn. akt IV KZ 57/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2014 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału

Karnego

Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 lipca 2014 r.

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego P. D. o wznowienie postępowania w
sprawie ... 560/09 Sądu Rejonowego w R. zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 października 2012 r. (... 280/11)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego P. D. o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 października 2012 r., sygn. akt ... 280/11, gdyż skazany, mimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego, nie złożył wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata.

Na powyższe zarządzenie skazany P. D. złożył zażalenie, podnosząc zarzuty naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego, co do którego złożono zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, które powinno skutkować wyłączeniem tego sędziego od rozpoznania sprawy na

podstawie art. 41 § 1 k.k. oraz naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 55 § 1 k.p.k. poprzez ich zastosowanie, mimo iż nie są zgodne z Konstytucją.

Wskazał ponadto, że organy wymiaru sprawiedliwości w jego sprawie działają nieprawidłowo.

P. D. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W dniu 19 lipca 2013 r. skazany złożył w Sądzie Apelacyjnym sporządzony osobiście wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 października 2012 r. (... 280/11), w którym wystąpił także o zwolnienie go od opłaty od wniosku oraz o ustanowienie adwokata z urzędu. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2013 r. (IV KZ 17/13) zwolnił P. D. od obowiązku uiszczenia opłaty od wniosku, natomiast zarządzeniem z dnia 29 października 2013 r. (... 46/13) wyznaczono wymienionemu obrońcę z urzędu.

Obrońca wyznaczony z urzędu w dniu 7 kwietnia 2014 r. powiadomił Sąd, iż nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. W związku z tym, pismem z dnia 9 kwietnia 2014 r. (doręczonym skazanemu w dniu 28 kwietnia 2014 r.) wezwano P. D. do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku z dnia 19 lipca 2013 r., poprzez złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez obrońcę z wyboru, pod rygorem uznania sporządzonego osobiście wniosku za bezskuteczny (art. 120 § 2 k.p.k.). P. D. w określonym terminie nie uzupełnił tego braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania. Nie stanowi go bowiem ani złożony już w dniu 4 kwietnia 2014 r. wniosek o zmianę osoby obrońcy ustanowionego z urzędu, ani kolejny wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Należy w tym miejscu podkreślić, że złożenie przez skazanego nowego „wniosku” o wyznaczenie obrońcy z urzędu, nie nakłada obowiązku wydania kolejnego zarządzenia lub postanowienia, jeśli brak jest podstaw do jego uwzględnienia, a to z tej racji, iż procedowanie w tym przedmiocie, tj. w przedmiocie wyznaczenia adwokata z urzędu, zostało już – i to pozytywnie dla skazanego – zakończone (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2008 r., II KZ 43/08).

W opisaney sytuacji nie został więc spełniony wymóg formalny wniosku zawarty w art. 545 § 2 k.p.k., z treści którego wynika, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Tego ustalenia, leżącego u podstaw zaskarżonego zarządzenia, skarżący skutecznie nie podważa.

Wskazać ponadto należy, że w sprawie nie może być mowy o naruszeniu art. 41 § 1 k.p.k., gdyż z załączonego zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa nie wynika aby wobec sędziego, który wydał zaskarżone zarządzenie, zachodziły okoliczności, które wywoływałyby uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności. Należy podkreślić, że nie jest wystarczającym argumentem subiektywne przekonanie skarżącego o zaistnieniu tego rodzaju okoliczności. Nie ma również podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 w zw. z art. 55 § 1 k.p.k. Po pierwsze, przepisy te nie znajdowały zastosowania w sprawie. Po drugie, domniemanie zgodności normy prawnej z Konstytucją istnieje dopóty, dopóki nie zostanie podważone wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.